

Ενημερωτικό δελτίο του Anaaz για τα παιδιά-κρατούμενους στο Ισραήλ

Πόσα παιδιά έχουν συλληφθεί;

Τα τελευταία 50 χρόνια, περίπου 45.000 Παλαιστίνια παιδιά έχουν φυλακιστεί από τον στρατό (πηγή: [MCW](#)). Από το 2000, εκτιμάται ότι έχουν συλληφθεί 12.000 ανήλικοι Παλαιστίνιοι από τις ισραηλινές δυνάμεις στην κατεχόμενη Δυτική Όχθη και έχουν κρατηθεί σε ισραηλινές στρατιωτικές φυλακές, πολλοί από τους οποίους είναι ηλικίας μόλις 12 ετών. Σε ορισμένες περιπτώσεις, έχουν φυλακιστεί ακόμη και παιδιά ηλικίας 6 και 7 ετών από τον στρατό. Το Ισραήλ παραπέμπει σε στρατοδικεία 500-700 Παλαιστίνια παιδιά κάθε χρόνο, ενώ συλλαμβάνει και αργότερα απελευθερώνει χωρίς δίωξη εκατοντάδες άλλους.

Κατά μέσο όρο, κρατούνται σε ισραηλινές φυλακές 200-300 παιδιά τον μήνα.

Περισσότερες πληροφορίες: [No way to Treat a Child](#), [Military Court Watch](#), [Save the Children](#), [Addameer](#)

Ποια είναι η μεταχείριση των παιδιών μετά τη σύλληψή τους;

Οι συνεντεύξεις κρατούμενων παιδιών, το βιντεοσκοπημένο υλικό και οι αναφορές δικηγόρων αποκαλύπτουν ότι οι ισραηλινές δυνάμεις ασφαλείας ασκούν άσκοπη δύναμη και βία κατά τη σύλληψη και κράτηση παιδιών, σε μερικές περιπτώσεις χτυπώντας τα και συχνά κρατώντας τα σε συνθήκες κινδύνου και κακοποίησης. Πηγή: [HRW](#).

Βίαιες συλλήψεις:

Πολλά παιδιά συλλαμβάνονται μες στη νύχτα, αφού ξυπνούν στο σπίτι τους από βαριά οπλισμένους στρατιώτες. Πολλά από αυτά ξυπνούν από τον θόρυβο που κάνουν οι στρατιώτες χτυπώντας δυνατά την κύρια είσοδο, χρησιμοποιώντας χειροβομβίδες κρότου-λάμψης και ουρλιάζοντας στην οικογένεια να βγει από το σπίτι.

Τα παιδιά αναφέρουν ότι τρομοκρατούνται από τους στρατιώτες που εισβάλλουν στο σπίτι τους, οι οποίοι μερικές φορές σπάνε έπιπλα και παράθυρα, φωνάζουν εξαπολύοντας κατηγορίες και λεκτικές απειλές, και αναγκάζουν τα μέλη της οικογένειας να σταθούν έξω με τις πιτζάμες, καθώς αρπάζουν βίαια το κατηγορούμενο παιδί και το συλλαμβάνουν με ασαφείς εξηγήσεις όπως «Θα έρθει μαζί μας και θα την ξαναφέρουμε αργότερα» ή απλώς λέγοντας ότι το παιδί «καταζητείται». Λίγα παιδιά και γονείς ενημερώνονται για το πού πηγαίνουν το παιδί, για ποιον λόγο και για πόσον καιρό. Πηγή: [UNICEF](#)

Ο στρατιώτης που εισέβαλε στο σπίτι μας] είπε στον πατέρα μου: «Φέρ' τον, αλλιώς θα τον πυροβολήσουμε».

Γ.Χ., κρατούμενος από 17 ετών

Πηγή: [Save the Children](#)

Άλλα παιδιά συλλαμβάνονται ενώ παίζουν ή ακριβώς έξω από το σχολείο μπροστά στους φίλους τους. Μερικές φορές κλοτσώντας τα, χτυπώντας τα ή ακόμη και πιάνοντάς τα από τον λαιμό. Οι πλαστικές χειροπέδες συνήθως είναι τόσο σφιχτές που δημιουργούν πληγές στους καρπούς. Τα περισσότερα παιδιά μεταφέρονται με τα μάτια και τα χέρια δεμένα, ενώ αναφέρουν ότι κατά τη σύλληψή τους ξυλοκοπήθηκαν (πηγή: [DCI](#)). Για παράδειγμα, μια έκθεση της Human Rights Watch αναφέρει λεπτομερώς την ιστορία του Ρασίντ Σ. ηλικίας 11

ετών, που δήλωσε ότι αξιωματικοί της ισραηλινής συνοριακής αστυνομίας τού έριξαν χειροβομβίδα κρότου-λάμψης και του έκαναν μια λαβή λιποθυμίας στον λαιμό, για να τον συλλάβουν.

Πηγή: [Human Rights Watch](#)

Ψυχικά τραύματα και παράνομες ανακρίσεις:

Οι ισραηλινές δυνάμεις ασφαλείας συνήθως υποβάλλουν τα παιδιά σε βίαιες ανακρίσεις που διαρκούν εβδομάδες χωρίς την παρουσία κηδεμόνα. Ασκούν εκφοβισμό, απειλές και σωματική βία με σαφή σκοπό να αναγκάσουν το παιδί να ομολογήσει. Τα παιδιά είναι δεμένα κατά τη διάρκεια της ανάκρισης – σε ορισμένες περιπτώσεις πάνω στην καρέκλα που κάθονται. Αυτό μπορεί να κρατά πολλές ώρες κάθε φορά, με αποτέλεσμα πόνο στα χέρια, την πλάτη και τα πόδια, και γενική εξάντληση.

Τα παιδιά δέχονται απειλές κατά της ζωής και για ξυλοδαρμό, απομόνωση ή σεξουαλική κακοποίηση τόσο των ίδιων όσο και μελών της οικογένειάς τους. Οι ανακριτές συχνά τους επιρρίπτουν μια μακρόσυρτη λίστα κατηγοριών. Τα περισσότερα παιδιά, υπό την πίεση, ομολογούν στο τέλος της ανάκρισης. Ο ανακριτής εκτυπώνει ορισμένα έγγραφα και διατάζει το παιδί να τα υπογράψει, παρόλο που δεν κατανοεί πλήρως το περιεχόμενό τους. Στις περισσότερες περιπτώσεις, τα έγγραφα είναι στα Εβραϊκά, τα οποία η συντριπτική πλειοψηφία των παιδιών της Παλαιστίνης δεν καταλαβαίνει. Επίσης, τα παιδιά μεταφέρονται έξω από τα κατεχόμενα εδάφη, σε φυλακές του Ισραήλ, κατά παράβαση του άρθρου 76 της Σύμβασης της Γενεύης, καθιστώντας δύσκολο για τους γονείς τους να τα επισκέπτονται.

Πηγή: [UNICEF](#)

Απομόνωση:

Ορισμένα παιδιά κρατούνται σε απομόνωση, τόσο πριν από την ακροαματική διαδικασία όσο και μετά την καταδίκη τους, για διάστημα που κυμαίνεται μεταξύ δύο ημερών και ενός μήνα. Η απομόνωση είναι ένα πρόσθετο εργαλείο πίεσης, ώστε τα παιδιά να λυγίσουν και να ομολογήσουν –συχνά εγκλήματα που δεν διέπραξαν–, αναγκαζόμενα να το κάνουν για να μην μπουν σε απομόνωση. Μερικά παιδιά αναφέρουν ότι καταλήγουν να αμφιβάλλουν για το τι έκαναν και τι δεν έκαναν πραγματικά, αντιμετωπίζοντας σωματικές και ψυχικές βλάβες ως αποτέλεσμα των μαρτυριών.

Πηγή: [UNICEF](#)

Άλλες μορφές κακοποίησης:

Σύμφωνα με τις μαρτυρίες τους, τα παιδιά υφίστανται πολλές άλλες μορφές κακοποίησης κατά τη διάρκεια της κράτησής τους, όπως:

- Στέρηση φαγητού και νερού
- Γδύσιμο για σωματική έρευνα, σύμφωνα με το 60% των παιδιών (πηγή: [MCW](#))
- Κράτηση έξω στο κρύο σε ημίγυμνη κατάσταση
- Μεταγωγή από φυλακή σε φυλακή, με αποτέλεσμα τα παιδιά να εξουθενωθούν και οι συγγενείς τους να χάσουν τα ίχνη τους
- Ηλεκτροπληξία (πηγή: [The Guardian](#))
- Απειλές σεξουαλικής φύσης
- Στραγγαλισμός
- Σκόπιμη στέρηση ύπνου

Πηγή: [UNICEF](#)

Πηγή: [Delegation of British Lawyers funded by the United Kingdom Foreign & Commonwealth Office](#)

Γιατί το Ισραήλ συλλαμβάνει αυτά τα παιδιά;

Το Ισραήλ έχει καταλάβει στρατιωτικά παλαιστινιακές περιοχές της Δυτικής Όχθης και της Γάζας, ενώ έχει επιβάλλει ένα στρατιωτικό καθεστώς με ξεχωριστό νομικό σύστημα για τους Παλαιστίνιους, το οποίο καθιστά

παράνομες ενέργειες τις διαμαρτυρίες, το άνοιγμα πηγαδιών ή ακόμη και την είσοδο σε ορισμένες ζώνες. Αυτοί οι νόμοι ισχύουν μόνο για τους Παλαιστίνιους που ζουν στη Δυτική Όχθη και τη Γάζα, αλλά όχι για τους Ισραηλινούς εποίκους, παρόλο που ζουν στην ίδια περιοχή. Η επέκταση του εποίκισμού και το διπλό νομικό σύστημα [παραβιάζουν το διεθνές ανθρωπιστικό δίκαιο και τα πολλά ψηφίσματα του ΟΗΕ](#).

Όπως αναφέρουν οι οργανώσεις για τα ανθρώπινα δικαιώματα, για να προστατεύσει τους εποίκους που ζουν σε κατεχόμενα εδάφη, ο ισραηλινός στρατός έχει διαρκώς μια έντονη παρουσία μέσα και γύρω από τους οικισμούς που χτίζει στις παλαιστινιακές περιοχές, οδηγώντας σε προστριβές, διαμαρτυρίες και βία. Για παράδειγμα, από τις 127 περιπτώσεις συλλήψεων παιδιών του 2016, που [τεκμηριώθηκαν από τη Military Court Watch](#), τα 125 παιδιά που συνελήφθησαν από Ισραηλινούς (το 98%) ζουν κατά μέσο όρο στα 1,02 χιλιόμετρα από οικισμό ή δρόμο που χρησιμοποιούν έποικοι.

Ο στρατός του Ισραήλ έχει αναλάβει τη διατήρηση της κατοχής αυτών των εδαφών και αυτό συχνά σημαίνει βίαιη επιβολή της κυριαρχίας του στις τοπικές κοινωνίες, ιδιαίτερα όταν αυτές αψηφούν τις εντολές των κατακτητών. Αυτό σημαίνει ότι [έχουν φυλακιστεί περίπου 800.000 Παλαιστίνιοι από τότε που ξεκίνησε η κατοχή](#) το 1967, γεγονός που σημαίνει ότι το Ισραήλ έχει φυλακίσει, κατά μέσο όρο, τουλάχιστον ένα μέλος από κάθε παλαιστινιακή οικογένεια. Στο πλαίσιο αυτό, το στρατιωτικό σύστημα φυλακών του Ισραήλ αποτελεί μέρος μιας ευρύτερης συστηματικής πολιτικής διατήρησης του στρατιωτικού ελέγχου στον παλαιστινιακό πληθυσμό.

Το Ισραήλ υποστηρίζει ότι ο λόγος που συλλαμβάνει τα παιδιά είναι ότι έχουν επιτεθεί σε Ισραηλινούς στρατιώτες ή τους έχουν προκαλέσει, είτε λεκτικά είτε σωματικά, π.χ. συμμετέχοντας σε διαμαρτυρίες ή ρίχνοντας πέτρες. Επίσης, μερικές φορές κατηγορεί παιδιά για συμμετοχή σε απαγορευμένα ακτιβιστικά κινήματα ή για εμπρησμό.

Ωστόσο, με ποσοστό 99% στις καταδίκες και δεδομένης των σκληρών ανακρίσεων που υφίστανται τα παιδιά αυτά, δεν υπάρχει δίκαιο δικαστικό σύστημα.

Επιπλέον, όταν κάποιο παιδί αποδεικνύεται ένοχο, το διεθνές δίκαιο απαιτεί να αντιμετωπίζεται με εξαιρετική προσοχή και πρέπει να λαμβάνονται ορισμένα ειδικά μέτρα προστασίας. Η ανάγκη διατήρησης της τάξης ή προστασίας άλλων τμημάτων του πληθυσμού δεν δικαιολογεί σε καμία περίπτωση την άσκηση τόσης βίας και την ακραία τιμωρία ανηλίκων.

Ακόμη κι αν οι ισραηλινές αρχές επιδιώκουν να τιμωρούν όσα θεωρούν εγκληματικές ενέργειες, πρέπει να ισχύει ισότιμα το ίδιο νομικό σύστημα για όλα τα παιδιά, είτε της Παλαιστίνης είτε του Ισραήλ. Αντ' αυτού, ο ισραηλινός στρατός και η ισραηλινή κυβέρνηση εφαρμόζουν ένα διαχωρισμένο νομικό σύστημα που δεν μεταχειρίζεται ισότιμα αυτά τα παιδιά. Οι Παλαιστίνιοι δεν διαθέτουν κανένα δημοκρατικό μέσο για να αλλάξουν την ισραηλινή στρατιωτική νομοθεσία.

Είναι νόμιμη αυτή η μεταχείριση των παιδιών από το Ισραήλ; Γιατί δεν καταδικάζεται διεθνώς;

Το Ισραήλ έχει επιβάλει στρατιωτικό νόμο στην Παλαιστίνη από το 1967. Τα παιδιά που συλλαμβάνονται ανακρίνονται, κρατούνται και δικάζονται από Ισραηλινούς στρατιώτες και στρατιωτικό προσωπικό, και όχι σύμφωνα με το πολιτικό δίκαιο του Ισραήλ. Αυτό παραβιάζει το διεθνές δίκαιο, που ορίζει ότι τα στρατιωτικά δικαστήρια μπορούν να χρησιμοποιούνται για τη δίωξη αμάχων μόνο προσωρινά.

Παρά το γεγονός ότι υπέγραψε τόσο την 4η Σύμβαση της Γενεύης για την προστασία των αμάχων σε καιρό πολέμου όσο και τη σύμβαση του ΟΗΕ για τα δικαιώματα του παιδιού, που προβλέπει ειδικά μέτρα προστασίας για τα παιδιά υπό κράτηση, το Ισραήλ είναι η μόνη χώρα που δικάζει παιδιά σε στρατιωτικά δικαστήρια χωρίς τις κατάλληλες εγγυήσεις (πηγές: [DCI](#), [UNICEF](#)). Επικρίνοντας τη σύλληψη της Αχέντ Ταμίμι από το Ισραήλ, ο επικεφαλής του Γραφείου του Υπατού Αρμοστή των Ηνωμένων Εθνών για τα Δικαιώματα του Ανθρώπου στην κατεχόμενη παλαιστινιακή επικράτεια Τζέιμς Χίναν δήλωσε: «Η Σύμβαση για τα Δικαιώματα του Παιδιού είναι σαφής. Η στέρηση της ελευθερίας παιδιών πρέπει να ασκείται μόνο ως έσχατο μέσο και για το συντομότερο δυνατό χρονικό διάστημα, ενώ πρωταρχικό μέλημα πρέπει να είναι οι βασικές ανάγκες του παιδιού.»

Πολλές αναφορές για τις συνθήκες σύλληψης, κράτησης και ανάκρισης ανήλικων Παλαιστινίων καταδεικνύουν άμεσες παραβιάσεις και των δύο συμβάσεων, π.χ. ένα παιδί πρέπει να συλλαμβάνεται μόνο ως έσχατη λύση και μόνο αν αποτελεί άμεσο κίνδυνο για τον εαυτό του ή για τρίτους· κατά την ανάκρισή τους πρέπει να είναι παρών ένας δικηγόρος και/ή κηδεμόνας· πρέπει να λαμβάνονται μέτρα προφύλαξης προφυλάξεις για να διασφαλίζεται ότι τα παιδιά δεν εξαναγκάζονται να ομολογήσουν ενοχή· η κράτηση πρέπει να είναι όσο το δυνατόν συντομότερη.

Η διεθνής κοινότητα έχει εκφράσει εδώ και δεκαετίες την ανησυχία της για την κατάσταση. Συγκεκριμένα, η Επιτροπή κατά των Βασανιστηρίων του ΟΗΕ έχει προτείνει ότι οι ανακρίσεις πρέπει να βιντεοσκοποούνται (οι περισσότερες δεν βιντεοσκοποούνται ακόμη), ενώ η Βρετανία και η UNICEF έχουν εκτελέσει αποστολές για να τεκμηριώσουν τις παραβάσεις και να διατυπώσουν συστάσεις. Η ισραηλινή κυβέρνηση έκανε κάποιες προσπάθειες, αλλά οι πρόσφατες αναφορές δείχνουν ότι δεν έχουν ληφθεί επαρκή μέτρα.

Τα προκαταρκτικά ευρήματα της Defense for Children αποκαλύπτουν αύξηση στις συλλήψεις παιδιών προς το τέλος του 2017. Ενώ η Military Court Watch αναφέρει πως το συμπέρασμα της UNICEF το 2013 (ότι οι συλλήψεις παιδιών και η κακομεταχείρισή τους στις φυλακές είναι «εκτεταμένες, συστηματικές και θεσμοποιημένες») εξακολουθεί να ισχύει.

Πηγές: [MCW](#), [HRW](#)

Ποιες είναι οι επιπτώσεις στα παιδιά;

Εκτός από τις άμεσες επιπτώσεις της σωματικής και της ψυχολογικής βίας, και τον χρόνο που χάνουν όσο βρίσκονται υπό κράτηση, η κράτηση των ανηλίκων έχει συχνά μακροχρόνιες συνέπειες στην ψυχολογική ευημερία τους. Μια μαρτυρία αναφέρει επιπτώσεις όπως αϋπνία, ούρηση στο κρεβάτι, κοινωνικό άγχος και μαθησιακές δυσκολίες.

Από το 2015, τα παιδιά που καταδικάζονται για ρίψη πετρών σε διαμαρτυρίες μπορούν να καταδικαστούν σε ποινή φυλάκισης έως και 20 ετών, ενώ η κυβέρνηση μπορεί να αναστείλει τις πληρωμές κοινωνικής πρόνοιας προς την οικογένειά τους.

Πηγές: [HRW](#), [Addameer](#)